

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/279/2014
Identifikačné číslo spisu:	3714201546
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Janka Cisárová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3714201546.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti o maloletého C. C., narodeného XX. mája XXXX, bývajúceho v PM., zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica, so sídlom v Považskej Bystrici, Centrum 13/17, dieťaťa rodičov: otca C. C., bývajúceho v G., zastúpeného ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU ŠTRBÁŇ, s. r. o., so sídlom v Púchove, Dvory 1932 a matky B. L., bývajúcej v G., zastúpenej JUDr. Jánom Legerským, advokátom so sídlom v Trenčíne, Námestie sv. Anny 25, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 7P 14/2014, o dovolaní matky maloletého dieťaťa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 17. júla 2014 sp. zn. 19CoP 52/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo 17. júla 2014 sp. zn. 19CoP 52/2014 z r u š u j e a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Považská Bystrica (súd prvého stupňa) rozsudkom z 26. marca 2014 č. k. 7P 14/2014-227 zveril maloletého C. C., narodeného XX. mája XXXX, do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov od právoplatnosti rozsudku s tým, že osobnú starostlivosť o maloletého budú rodičia zabezpečovať striedavo v týždňových intervaloch, matka v párnom týždni toho ktorého roku, otec v nepárnom týždni toho ktorého roku tak, že si budú dieťa navzájom odovzdávať v nedeľu o 18.00 hod., matka otcovi na adrese jeho bydliska a otec matke na adrese jej bydliska. Každému z rodičov uložil povinnosť v stanovenom čase odovzdať maloleté dieťa do osobnej starostlivosti druhého rodiča s jeho osobnými vecami a riadne pripravené. Zároveň rozhodol, že každý z rodičov bude maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok. Výživné rodičom súd neurčil s tým, že bežné výdavky a náklady spojené so starostlivosťou o dieťa budú účastníci konania znášať po jednej polovici. Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že obaja rodičia spĺňajú zákonom požadované predpoklady pre výchovu dieťaťa s tým, že otec v priebehu konania deklaroval, že v starostlivosti o maloletého mu budú pomáhať jeho rodičia, s ktorými má dieťa taktiež vytvorený silný citový vzťah, a že svoje pracovné povinnosti si prispôsobí tejto priorite. Poukázal na to, že maloletý C. už nie je dieťa v útľom veku, navštevuje predškolské zariadenie a prostredie, v ktorom otec býva, bolo len prednedávnom aj

jeho domovom. Na základe uvedených skutočností a stanoviska opatrovníka, ktorý taktiež navrhol maloletého zveriť do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, aplikujúc vo veci ustanovenia §§ 36 ods. 1, 24 ods. 2, 24 ods. 4 a 62 ods. 1 Zákona o rodine, vychádzajúc zo záujmu maloletého a rešpektujúc jeho právo na zachovanie vzťahu k oboom rodičom, ktorí aj prejavili záujem podieľať sa na jeho výchove, rozhodol tak, ako uviedol vo výrokovej časti svojho rozsudku. Výživné rodičom maloletého súd v zmysle § 75 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Zákona o rodine neurčil z dôvodu, že čas, po ktorý budú zabezpečovať jeho výchovu a výživu, je rovnaký a aj zárobné pomery oboch rodičov, ktoré v konaní zistil, sú približne rovnaké.

Krajský súd v Trenčíne (odvolací súd) na odvolanie matky rozsudkom zo 17. júla 2014 sp. zn. 19CoP 52/2014 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny, keď sa v celom rozsahu stotožnil aj s jeho odôvodnením (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia uviedol, že vzdialenosť bydliska rodičov je minimálna, takže maloletému sa zverením do striedavej osobnej starostlivosti nebude meniť výchovné prostredie. Práve naopak, matka odišla zo spoločnej domácnosti a maloletý sa v čase pobytu u otca bude vracáť práve do jemu známeho prostredia, v ktorom bol do februára 2014 vychovávaný, a ktoré považoval za svoj domov. Spôsobom striedavej starostlivosti taktiež nedôjde k narušeniu jeho prostredia nielen v rodinách, ale ani v predškolskom zariadení, či v okruhu kamarátov. K námietke matky, že rodičia maloletého spolu od rozchodu nekomunikujú, uviedol s poukazom na príslušnú judikaturu, že ani chýbajúca kvalifikovaná komunikácia medzi rodičmi nie je sama o sebe prekážkou striedavej starostlivosti. Doplnil, že striedavá osobná starostlivosť by mala byť pre rodičov podnetom k tomu, aby sa v záujme maloletého snažili čo najviac spolupracovať a zmeniť svoje správanie voči sebe. Pokiaľ matka namietala rozsah dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa, odvolací súd poukázal na vyjadrenie opatrovníka maloletého, ktorý na pojednávaní uviedol, že pohovor s maloletým nebol vykonaný z dôvodu, že k jeho vykonaniu nedali rodičia súhlas, navyše jeho prípadné vykonanie neodporučil s ohľadom na jeho vek. Zároveň odporučil dieťa zveriť do striedavej osobnej starostlivosti, čo potvrdil aj vo svojom vyjadrení k odvolaniu matky. Odvolací súd preto dospel k záveru, že vzhľadom na nízky vek maloletého (5 rokov) a jeho citové väzby k oboom rodičom, ako aj okolnosti na strane rodičov, na zistenie skutkového stavu už nebolo potrebné doplniť dokazovanie o znalecký posudok, či iný procesný výsluch maloletého.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie matka maloletého dieťaťa. Navrhovala rozsudky oboch nižších súdov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dovolaní namietala, že jej postupom súdov bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). V tejto spojitosti uviedla, že rozhodnutia súdov obidvoch stupňov sú nepreskúmateľné, nakoľko ani jeden z nich nezaujal presvedčivé stanovisko k tomu, prečo nepovažoval s ohľadom na vek maloletého za potrebné zistiť jeho názor a hlavne to, čo je skutočne v jeho záujme prostredníctvom znaleckého dokazovania alebo aspoň psychologických konzultácií za súčinnosti opatrovníka maloletého. Odvolací súd navyše podľa dovolateľky v odôvodnení rozhodnutia nevysvetlil, prečo nepovažoval ani jednu z jej odvolacích námietok za relevantnú. Vädu tejto povahy videla napokon aj v tom, že jej súdy nedoručili vyjadrenia otca maloletého dieťaťa a kolízneho opatrovníka k podanému odvolaniu.

Otec maloletého navrhol dovolanie s poukazom na § 238 ods. 4 O.s.p. ako neprípustné odmietnuť. Kolízny opatrovník maloletého sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či dovolanie matky maloletého dieťaťa smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V predjednávanej veci rozhodol odvolací súd rozsudkom. Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie

proti rozsudku odvolacieho súdu, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1), ďalej proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2) a napokon proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3).

Podľa § 238 ods. 4 O.s.p. dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení.

V citovanom ustanovení § 238 ods. 4 Občiansky súdny poriadok zakotvuje zásadu, že dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených Zákomom o rodine (zák. č. 36/2005 Z.z.) a že výnimku z tejto zásady predstavujú rozsudky o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva a o osvojení. V preskúmvanej veci išlo o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine, teda o takú vec, na ktorú sa nevzťahuje výnimka v zmysle § 238 ods. 4 O.s.p. Vychádzajúc z toho zistenia je opodstatnený záver, že dovolaním matky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vykazuje znaky rozsudku, v prípade ktorého je procesná prípustnosť dovolania vylúčená ustanovením § 238 ods. 4 O.s.p.

Podľa ustanovenia § 242 ods. 1 druhej vety O.s.p., ukladajúceho dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal prípustnosť dovolania smerujúceho proti rozsudku nielen vo vzťahu k § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Je potrebné uviesť, že ak v konaní došlo k niektorej z uvedených väd, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak tento opravný prostriedok neprípustný, teda aj rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci, v ktorej je dovolanie podľa ustanovenia § 238 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku vylúčené [porovnaj napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 11/98, ktoré bolo uverejnené v časopise Zo súdnej praxe v čísle vydania (zväzku) 4 ročník 1998 na strane 76 pod č. 38].

So zreteľom na matkou maloletého tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerl na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdmi bola odňatá možnosť pred nimi konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), pričom treba zdôrazniť, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá samo tvrdenie účastníka o existencii niektorej z uvedených procesných väd; určujúcim je zistenie, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľka videla vadu tejto povahy v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších stupňov.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo

na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikáciu Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci *García Ruiz* proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatura ESLP teda nevyžaduje, aby na k a ž d ý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok *Georgiadis* proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok *Higginsová* a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok *Helle* proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa zveril maloleté dieťa do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, nakoľko po vykonanom dokazovaní, aplikujúc vo veci ustanovenia §§ 36 ods. 1, 24 ods. 2, 24 ods. 4 a 62 ods. 1 Zákona o rodine, dospel k záveru, že obaja spĺňajú zákonom stanovené predpoklady pre výchovu dieťaťa, chcú sa o neho starať a takéto riešenie je aj v záujme maloletého. U otca pritom zohľadnil, že maloletý C. už nie je v útlom veku, že so starostlivosťou o neho mu budú pomáhať aj jeho rodičia a že prostredie, v ktorom otec býva, bolo donedávna aj domovom maloletého. Prihliadol aj na stanovisko kolízneho opatrovníka, ktorý striedavú osobnú starostlivosť výslovne odporučil. Výživné rodičom maloletého súd v zmysle § 75 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Zákona o rodine neurčil z dôvodu, že čas, po ktorý budú zabezpečovať jeho výchovu a výživu, je rovnaký a aj zárodkové pomery oboch rodičov, ktoré v konaní zistil, sú približne rovnaké. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a osvojil si aj dôvody jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Argumenty súdu prvého stupňa ešte ďalej doplnil a postačujúco pritom reagoval aj na odvolacie námietky matky maloletého týkajúce sa nedostatku komunikácie medzi jeho rodičmi a hlavne nevykonania znaleckého dokazovania, resp. iného procesného výsluchu maloletého. V tejto spojitosti zdôraznil, že pohovor s maloletým nebol vykonaný pre absenciu súhlasu jeho rodičov a kolízny opatrovník s poukazom na vek maloletého tento ani neodporúčal. Vychádzajúc z uvedeného, prihliadajúc aj na citové väzby maloletého k rodičom a okolnosti na ich strane, mal za to, že na zistenie skutkového stavu už nie je potrebné doplniť dokazovanie spôsobom navrhovaným matkou maloletého. Možno teda zhrnúť, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek matky maloletého.

Dovolateľka v spojitosti s vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. taktiež namietala, že jej súdy nedoručili vyjadrenia otca maloletého dieťaťa a kolízneho opatrovníka k odvolaniu.

Opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania sa zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozsudku z 13. januára 2015 vo veci Trančínková proti Slovenskej republike. V tomto rozsudku dospel ESLP k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 dohovoru.

Z obsahu spisu vyplýva, že 9. mája 2014 bolo súdu prvého stupňa doručené v troch rovnopisoch vyjadrenie kolízneho opatrovníka k odvolaniu matky proti rozsudku súdu prvého stupňa z 26. marca 2014 č. k. 7P 14/2014-227 (č.l. 269) a 20. mája 2014 aj vyjadrenie otca maloletého, taktiež v troch rovnopisoch (č.l. 273-286), doplnené nasledujúci deň o dôkaz - správu o ukončení priestupku (č.l. 287-288). Tieto vyjadrenia matke maloletého (jej zástupcovi) nedoručil ani súd prvého stupňa a ani odvolací súd. V spise sa totiž nenachádza žiadna úprava pre realizáciu takéhoto doručenia a zvyšné rovnopisy týchto vyjadrení sú v spise dosiaľ uložené medzi rovnopismi rozhodnutí a iných podaní.

Z doposiaľ uvedeného je dostatočne zjavné, že bolo porušené právo matky maloletého na spravodlivý

proces, pretože v rozpore s princípom rovnosti účastníkov jej neboli doručené spomínané vyjadrenia k odvolaniu obsahujúce právnu a skutkovú argumentáciu účastníkov. Chybným postupom (nečinnosťou) odvolacieho súdu, ktorý nenapravil nedostatok súdu prvého stupňa spočívajúci v nedoručení týchto vyjadrení, tak došlo u matky maloletého k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Nebolo jej tak v konečnom dôsledku umožnené vyjadriť sa k úkonom (podaniam) ostatných účastníkov konania, keď o podaniach sa dozvedela až dodatočne, a to z odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 a 4 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.